

Stemning. Det lader da altsaa til, at Opholdet i Naturen alligevel kan øve en ret oplivende Virkning paa Dem.“

„Ja, hvad skal man sige? Der bliver vel desværre altid saa meget af et Dyr tilbage i os Mennesker, at vi undertiden kan føle Lyst til en Eng at sole os paa, en Skov at springe i. Men hvad beviser saa det? Jeg véd jo ogsaa, at forelskede Mennesker sværmer for at vandre i Maaneskin. For mig, der ikke er forelsket, er en Maaneskinsnat noget af det vederstyggeligste, jeg véd; den faar mig altid til at tænke paa en Ligstue. Jeg antager altsaa, at ogsaa hos Mennesket vækker — —“

Hun holdt pludselig inde, brød ud i en lille Latter og sagde:

„Nej, det er dog virkelig for dumt! Nu gaar vi her og fører akkurat den samme Passiar, som vi for otte Aar siden tog op Dag for Dag . . . og med ganske det samme heldige Resultat. Kan De huske, hvordan vi ogsaa den Gang kunde snakke os røde i Hovedet bægge to og i Vrede vende hinanden Ryggen, saa vi ikke saa' til hinanden flere Dage efter? Skal vi ikke nu slutte Fred? Nu har vi jo faaet hver sit — De Deres Land, jeg min By — saa egentlig har vi jo ikke noget at skændes om mere.“